

„Keltská“ výstava na Vyšehradě nenaplnňuje své vysoké ambice

Galerie Vyšehrad představuje v těchto dnech práce dvaapadesáti domácích tvůrců, jejichž díla se dotýkají keltské tradice na našem území.

PRAHA - Výstava Lughnasadh '98 potrvá do konce srpna a jejím záměrem je dosáhnout spojení současné umělecké tvorby a prehistorie bájněného Vyšehradu. Dlužno dodat, že tento jistě atraktivní úmysl nevychází příliš dobře.

Název výstavy je odvozen od jména keltského svátku sklizně, který byl definitivně zrušen rozkazem císaře Augusta. Právě on rozhodl, že napříště se měsíc srpen, původně zasvěcený bohu Lughovi, bude nazývat na jeho počest August. Organizátoři výstavy mají za to, že tato souvislost je velice důležitá. Keltský odkaz podle nich z našeho území nikdy nevymizel a naopak v něm natrvalo zakořenil. Symbolika, spojená s oslavou svátku Lughnasadh má také svůj stále platný význam. Podle iniciátora výstavy Josefa Ryz-

ce ukazuje názorně na to, že žádnou zemi si nikdo nemůže přivlastnit natrvalo. Ryzec dodává, že rozhodující v tomto ohledu je jediné, a to množství sil. Nikoli však sil k držení, ale schopností zem zúrodnit, zkultivovat, srůst s ní. Minulý ročník výstavy, nesený tématem „Staré nejstarší a jiné pověsti české očima současníků“, potvrdil původní představa o tom, že možnost dlouhodobějších aktivit na tomto starobylém místě je reálná. Poprvé navštívilo výstavu přes šest tisíc diváků, což byl v měsíci srpnu vyšehradský rekord. Josef Ryzec se snaží dokázat, že Vyšehrad není jen pouhou historickou kulisou a okázalou hrobkou zakonzervované minulosti. Pod patronací Maře Crossové, velvyslankyně Irska v České republice, se tedy opět podařilo shromáždit několik desítek obrazů, plastik a objektů a zasadit je do náročného historického prostředí.

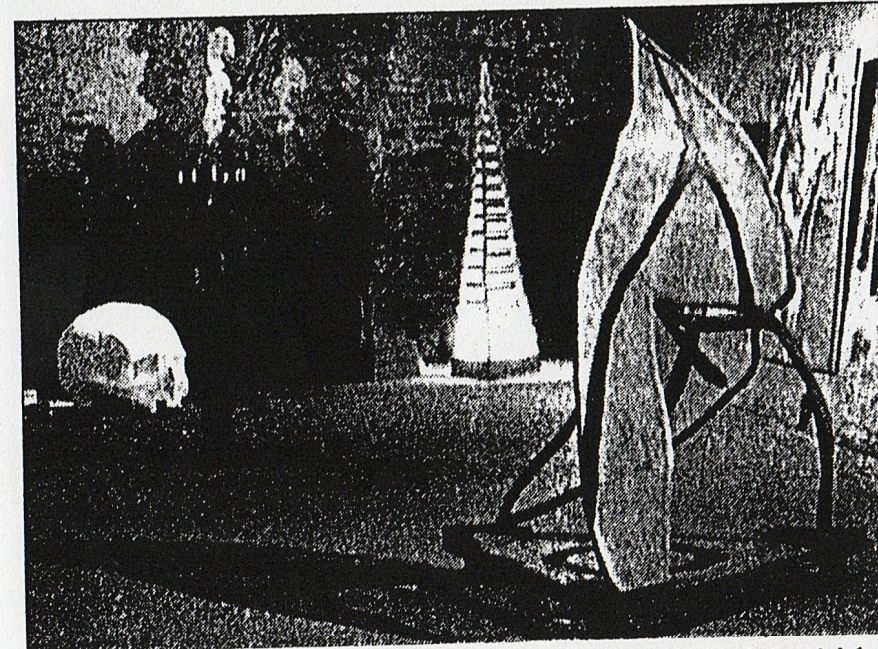
Letošní vyšehradská sklizeň je ovšem příliš chudá na to, abychom mohli hovořit o bohaté přehlídce originálních výtvarných děl. U mnoha autorů se zcela vytrácí pů-

vodní záměr návratu ke „keltským kořenům“ zdejší kultury. S odkazem tak valnou většinu vystavených prací propojuje pouze vynucený název či stylizovaná a neupřímná kompozice. Z výrazného průměru vystupuje jen vosková plastika Petra Orieška „Kříž Keltů“, symbolizující harmonické propojení „zapomenuté minulosti“ a „pomíjivé současnosti“. Tradiční domácí průměr reprezentuje cementová skulptura „Kazi“ z dílny sochaře Olbrama Zoubka či rozměrný olej Aleše Krejčího s názvem „Soví hrady a rok hojnosti“. Proti tomu dřevěná plastika „Proměny“ Vojtěcha Malaníka provokuje svou banalitou a svou bezduchostí útočí i na sebeotupělejšího návštěvníka. „Proměny“ připomínající obraz pohublé Věstonické venuše, vystupující těžkopádně z hrubě opracovaného dřeva, patří opravdu k tomu nejslabšímu, co lze letos v létě ve vyšehradské galerii spatřit.

Výstava Vyšehrad - Lughnasadh '98 je již podruhé koncipována jako dlouhodobá nabídka umělcům, jimž údajně nejsou lhostejné společ-

né keltské kořeny. Projekt ovšem také sdružuje mnoho českých výtvarníků, kteří vyšehradskou událost chápou jako jedinečnou šanci představit širší veřejnosti plody své celoroční práce. Na druhé straně lze vycházet z faktu, že projekt vznikl

z touhy po vzájemné toleranci, a to nejen v umění, ale i v životě. Proto si jeho iniciátoři zvolili pro letošní ročník téma: „Mýty, báje a pověsti zůstávají. To jen lidé přicházejí a odcházejí a s nimi i vnímavost k jejich poselství.“ **Jeronym Janíček Jr.**

Pohled do instalace výstavy Vyšehrad - Lughnasadh '98 ve vyšehradských katakombách

LN - 19. 8. 98

Foto LINO - PTB